

Con quỷ và tôi

» Tác giả: **Nguyễn Đình Bôn**

Năm mười lăm tuổi lần đầu tiên tôi gặp nó. Lúc đó tôi đang là một học sinh xuất sắc, học năm cuối cùng của bậc trung học đệ nhất cấp. Nó chuyển đến trường tôi từ một thành phố lớn. Nó cao ngạo, chỉ nhìn bọn học sinh của một trường tỉnh lẻ bằng nửa con mắt. Nhưng nó lại thích tôi. Ba nó và ba tôi còn là đồng nghiệp và đã biết nhau từ trước. Nhà nó rất giàu. Hồi đó nó đã đeo đồng hồ “automatic” loại xịn và xài bút “pilot”. Một hôm nó hỏi tôi:

Mày có sợ quỷ không?

Không... biết!

Nó cười:

Má tao nói tao là quỷ!

Vì sao?

Vì... đúng vậy!

Nó không học giỏi bằng tôi nhưng biết rất nhiều trò. Một hôm sau giờ học nó đưa tôi một cái gì đó được gói rất kỹ và bảo:

Về coi đi, hay lắm!

Cái gì vậy?

Báo của Mỹ đó! Nhưng coi lên thôi nha. Mà mà coi ở đây, mấy cha giám thị thấy là bị đuổi học.

Tôi run lấy bầy khi mang cái “của quý” ấy về nhà nhưng càng run hơn khi đợi lúc không có ai lên mở nó ra. Trời đất ơi, đó là một tạp chí khỏa thân (sau này tôi mới biết) đăng toàn hình đàn bà con gái lõa lồ. Mặt tôi đỏ bừng, mắt tôi nẩy đom đóm, môi tôi khô nứt, tôi thở dồn dập. Tôi muốn vứt nó đi, bỏ nó vô bếp nhưng rồi tôi lại lén cất nó vào ngăn sâu nhất của tủ sách và cứ bị hút mắt vào đó mỗi khi có thể. Tôi bắt đầu biết thủ dâm từ ảnh những cô đào Mỹ bốc lửa này và do có khi làm nhiều lần trong ngày nên sức khỏe sa sút nhanh chóng. May cho tôi, một lần má tôi nhìn thấy tôi đang lén lút xem nhưng chưa kịp “hành động”. Bà làm cho một trận và đem đốt cuốn sách dơ bẩn (lời má tôi nói) đó đi. Thế nhưng những hình ảnh ấy vẫn cứ ám ảnh tôi dai dẳng và tôi bắt đầu học hành sa sút. Chúng tôi vẫn rất thân nhau. Nghe tôi kể chuyện bị má chửi, nó cười:

Mày có nói cuốn báo đó của tao không?

Không!

Sao vậy?

Nếu nói ra, má tao sẽ không cho tao chơi với mày nữa.

Cũng trong năm đó nó rủ tôi thử hút thuốc nhưng tôi từ chối dù rằng tôi cảm thấy mùi thuốc Capstan mà nó hút rất thơm. Một ngày chủ nhật chúng tôi lang thang ra bãi biển chơi. Nó bảo:

- “Mày muốn coi người ta địt nhau không?” . Tôi im lặng. Miệng tôi lại khô khốc, nhớ tới cuốn báo đã bị đốt. Nó bảo:

Buổi tối, ở trong những hàng dương kia có nhiều cặp địt nhau. Nếu mày muốn coi, tối nay tao dẫn mày đi!

Tôi ậm ừ, tất nhiên là tôi rất muốn coi nhưng tôi vẫn cứ sờ sợ. Ngay lúc đó tôi cảm thấy một cơn đau nhói buốt đột ngột xuất hiện trong dạ dày. Cơn đau tăng nhanh làm tôi cảm thấy như thể mình sắp đứt ruột. Mặt tôi tái xanh. Tôi ôm bụng khuyu xuống cát. Nó nhìn thấy và hốt hoảng:

Mày sao vậy?

Tao đau quá. Đau trong bụng!

Tôi cố gắng phều phào rồi gần như gục xuống, lịm đi. Bỗng tai tôi nghe tiếng bật diêm rồi một mùi thơm thoảng qua, nó nhanh chóng mất hút trong gió biển rồi lại nồng lên. Tôi cố gắng mở mắt ra. Nó, thằng bạn tôi đang rít lấy rít để một điếu thuốc. Trời ơi, đến nước này mà nó thản nhiên hút thuốc được sao? Tôi cay đắng nghĩ vậy nhưng một bàn tay mạnh mẽ đã nâng đầu tôi lên. Một cái gì đó chạm vào môi tôi.

-Hút đi! Nó nói như ra lệnh.

H...ú...t???

Ừ, hút đi! Hít mạnh lên!

Như bị ... quỷ ám, tôi rằm rắp nghe lời nó. Tôi bập những hơi thuốc lá đầu đời. Tôi suýt bị sặc nhưng cố gắng hít mạnh. Và tôi nghe có một luồng ấm nóng, thống khoái lan từ cổ họng, từ phổi vào dần đến dạ dày, và cơn đau bỗng nhanh chóng tan biến như nó chưa từng xuất hiện. Tôi ngồi dậy trên cát, cố gắng hít điều thuốc, nhưng nó bỗng giật lấy một cách phũ phàng và dùng chân dí mạnh xuống cát, chôn điều thuốc.

Đủ rồi. Hút nữa mày sẽ... chết!

Sao vậy? Mày hút hoài có chết đâu?

Đây không phải... thuốc thường. Vì vậy nó mới làm mày hết đau bụng!

Chúng tôi ra về. Tôi ngây ngật cả buổi chiều hôm đó dù tôi nhớ mình chỉ hút không hơn nửa điều thuốc của nó. Tôi hôm đó tôi lại lên cơn đau và khi ba tôi đưa tôi đến nhà một vị bác sỹ thì ông bảo tôi bị loét dạ dày. Ông chích cho tôi một liều vào rốn và cho một số thuốc. Cơn đau giảm đi nhưng không nhanh như khi tôi được nó cho hút điều Capstan cháy dở. Lúc đó tôi hoang mang vô cùng và ba ngày sau tôi đã lén mua hai điều và vào nhà vệ sinh để hút. Tôi ho sặc sụa khi cố gắng hít mạnh khói thuốc vào phổi mà vẫn không tìm thấy cái cảm giác ấm áp, thống khoái lan tỏa hôm nào. Tôi vút điều thuốc hút dở và cả điều còn lại vào bồn cầu.

Năm hai mươi tuổi tôi lại gặp con quỷ. Lúc đó tôi đã nghỉ học được gần hai năm. Hồi đó gần như tất cả mọi người đều đói. Tôi cao 1m72 nhưng chỉ nặng có 45kg. Trong đầu tôi thường trực bị hành hạ bởi hai ý nghĩ: Được ăn no và đàn bà! Tôi đã biết hút thuốc từ hai năm nay khi rời trường trung học. Nhưng thời đó may mắn lắm mới có một vài điều thuốc “đen” để hút. Tôi nhớ cái hương vị Capstan da diết và đôi lúc nhớ thằng bạn xưa. Giờ thì tôi đã hiểu lần đó nó đã bỏ cái gì vào điều thuốc để cứu tôi khỏi cơn đau. Nhưng sau cái chuyện ấy, chúng tôi chưa kịp rình những cặp địt nhau sau hàng dương thì một biến cố long trời lở đất xảy ra. Một buổi sáng mùa hè loạn lạc, hoang mang, ba tôi ôm cái radio nghe đài BBC. Bỗng dưng ông vất mạnh cái máy vào tường, ôm lấy đầu. Hôm sau ba nó xuất hiện tại nhà tôi với quần phục sĩ quan hải quân và bảo ba tôi:

Tôi có tàu, anh thu xếp nhanh chóng cùng gia đình tôi đi ngay!

Nhưng ba tôi lắc đầu:

Tôi không đi!

Ông nói ngắn gọn như vậy. Vẻ mặt buồn bã nhưng khô cứng. Tôi nghe mẹ tôi và em gái tôi khóc trong phòng. Ba nó làm bầm gì đó rồi bỏ đi. Tôi không bao giờ nhìn thấy nó lần nữa. Sau này tôi nghe nói con tàu chở nó và gia đình đã đi vào miền vô định.

Gia đình tôi sau đó rời miền biển, trôi dạt dần đến những cửa sông. Miền đồng bằng trù phú nhưng gia đình tôi không có ruộng, lại không có ai biết làm nông nên thu nhập chỉ trông chờ vào đôi gánh bán rau của mẹ và cô em gái. Tôi đã bỏ học, tôi không biết làm gì để kiếm tiền nên lâu lâu tôi xuống bến tàu để có ai nhờ bốc

vác hàng hóa thì kiếm một ít tiền lẻ. Và nơi đó tôi đã gặp nó. Nó ngồi ở một cái quầy hàng nhỏ đối diện bến tàu. Quầy hàng của nó bán bánh cam, bánh lá dừa và một cái tủ thuốc lá nhỏ nhưng chỉ bán từ sáu giờ chiều đến tận sáng hôm sau. Nó lớn hơn tôi vài tuổi gì đó và khuôn mặt trông rất già dặn. Da nó không trắng lắm nhưng gò má có lúm đồng tiền và một đôi mắt to. Tìm hiểu một chút tôi biết nó mang trong người hai dòng máu Việt-Miên. Khi có một ít tiền tôi thường ghé mua vài điếu thuốc và lần nào nó cũng cười cười với tôi. Nụ cười không mang một ý nghĩa nào nhưng tôi cứ thấy bồi hồi. Mỗi lần trả tiền tôi thường làm bộ đụng chạm bàn tay nó. Có lần nó chớp tay tôi, cười: “Muốn nắm thì nắm đại đi, làm bộ hoài!”. Tôi đỏ mặt và không dám nói thêm câu gì...

Một buổi tối tôi được kêu đi vác lúa ở Phòng Lương thực. Đang vác lúa từ ghe lên tôi bỗng thấy nó dùng nón lá che mặt, đi tắt vào cửa sau. Lòng tôi như lửa đốt. Tôi bỏ việc nửa chừng chạy về bến tàu vì không tin là nó. Nhưng đúng là nó rồi vì quầy hàng đã đóng cửa. Thì ra nó cũng làm chuyện này với đám cán bộ lương thực, những kẻ no đủ và giàu có nhất khi ấy. Đêm sau có bao nhiêu tiền tôi mua rượu đế và nhậu hết với đám bạn bốc vác. Đêm hôm sau nữa, khoảng mười giờ, không dẫn được lòng tôi lại ra bến tàu. Nó có ở đó nhưng đang dọn hàng. Tôi làm bộ đến mua thuốc dù lúc ấy túi tôi chẳng có đồng nào. Nó nói:

Em sắp đẹp rồi. Khóa tủ rồi!

Sao hôm nay không bán?

Em phải về coi nhà. Nhà không có ai!

Tôi im, lặng. Nhưng bất ngờ nó nói:

Anh bung tú thuốc về nhà giùm em được không?

Thị trấn vắng ngắt. Tôi ôm tú thuốc lá nhỏ đi theo nó về nhà. Đó là căn nhà nhỏ trong một hẻm vắng. Dọc đường tôi đã biết ba má nó cùng đưa em đã đi về ngoại tận Trà Vinh để ăn đám giỗ. Nó đẩy cái cửa không khóa, nói:

Anh đem vô đi, để em thắp đèn.

Hồi đó ở những thị trấn nhỏ không có điện. Một ngọn đèn tù mù được thắp lên. Tôi vừa sung sướng, vừa mơ hồ lo sợ. Nó nhìn tôi, mắt ánh lên như mắt mèo:

Anh hút thuốc không?

Ừ...

Anh khép cửa lại đi! Em lấy cho anh một điếu Samit* nha!

Khi nó mở tú thuốc lá, tôi lấy hết can đảm bước lại thật gần sau lưng và ôm lấy nó. “Trời ơi, đồ quý”, tôi nghe nó cười rúc rích. Sáng hôm sau nó còn nói: “Của quý của anh sao mà dài!”. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi ăn nằm với một người phụ nữ bằng da bằng thịt nên tôi rất tò mò. Nhưng tôi thất vọng vì bẹn và nách của nó đen thui, không trắng phau như những cô gái Mỹ đầu đời của tôi năm mười lăm tuổi. Sau này những thằng bạn nhiều kinh nghiệm nói với tôi rằng những cô gái lai Miên Việt đều đen ở những nơi như vậy?!

Năm đó tôi “trúng tuyển” và lên đường qua xứ Chùa Tháp. Ngày đưa quân mẹ và em gái tôi khóc mướn. Ba

tôi không nói gì. Nó cho tôi một cái khăn rằn, một gói Samit, mắt đen láy, nói nhỏ: “Anh sẽ gặp em bên đó!”.

Chiến trường rất khốc liệt. Tôi chỉ có một mong ước là tìm mọi cách để được về nhà và cầu mong mình đừng dính đạn của quân Pôn Pốt. Tiểu đội trưởng của tôi là một anh chàng rất gan lì. Một lần hắn hỏi:

Mày biết mùi đàn bà chưa?

Tôi nói dối:

Chưa!

Hắn bảo:

- Con gái Miên chỉ mặc xà rông, hôm nào tao với mày rình tụi nó tắm, kéo ngược xà rông lên đầu là xong! Hắn cười hi hi, dâm dăng.

Một buổi chiều tiểu đội trưởng bảo tôi đi theo anh ta vào một ngôi làng bỏ hoang để tìm những con gia súc còn sót lại. Chúng tôi vào một vườn mít có trồng xen kẻ những hàng thốt nốt. Tôi đưa khẩu AK đã lên đạn sẵn tính bắn vào cuống một trái mít to thì nghe tiếng súng nổ. Giọng tiểu đội trưởng la thất thanh: “Tao bị thương rồi, bắn cản đường tụi nó!”, nhưng lúc đó tôi đã quá hốt hoảng. Tôi phóng mình bỏ chạy. Tôi chỉ muốn còn sống. Từng tràng AK nổ giòn tan. Bỗng trước mặt tôi có bóng một cô gái phát phơ. Tôi gần như nhắm mắt nhắm mũi chạy theo cái bóng đó và thoát khỏi tử thần một cách lạ lùng...

Đã rất nhiều năm trôi qua. Tôi đã bỏ lại sau lưng thành phố biển và cả những cửa sông nhưng vẫn có cảm giác con quỷ vẫn còn đeo bám theo mình. Một hôm nó đến ngồi vào lòng tôi và bảo:

Ông có muốn là tỉ phú không?

Ai mà không muốn!

Em giúp ông nè. Mua hết xấp vé số này, chiều ông thành tỉ phú!

Tôi cốc đầu nó: - Đồ quỷ!

Nó cười, nụ cười đẹp mê hồn vì nó phản chiếu một sức sống đang thì tuổi trẻ, điều mà tôi đã đánh mất từ rất lâu.

Em không phải là quỷ đâu! Anh biết mà!

Nó nói vậy vì có lần khi được nó cho hôn vào cái núm vú hồng hồng xinh xinh, tôi đã thì thầm: “Thiên thần của anh! Thiên thần của anh!”.

Nhưng tôi biết nó chính là con quỷ theo đuổi suốt cuộc đời tôi. Trong lòng tôi có một tiếng nói thầm. Và tiếng nói ấy luôn nhắc nhở tôi về những con quỷ (hay chỉ một con quỷ?) luôn xuất hiện trong đời mình dưới những bộ dạng khác nhau? Thế nhưng tôi làm thế nào để thoát khỏi nó nếu không gặp những cơ duyên bất ngờ?

Chiều nay tôi đến tìm nó để nói rằng tôi đã sức cùng lực kiệt. Rằng tôi đã sống gần nửa thế kỷ trong nỗi ám ảnh về một cuộc đời bất định. Thế nhưng tôi biết mình không đủ sức cưỡng lại cái hấp lực ma quỷ đang đeo đẳng mình.

Con quỷ cái không có nhà. Tôi biết nó ở đâu. Nó đang chơi trò hội hè trong một cái tổ quỷ từ những đồng tiền chắt chiu của tôi. Tôi ngồi trong nhà trọ và tôi khóc. Tôi nhớ năm mười lăm tuổi của mình. Tôi nhớ cái hương vị lạ lùng từ điều thuốc Capstan của nó. Rồi tôi nhớ đến cái nách, cái bẹn đen thui nhưng đầy ma lực quyến rũ và bóng nó chập chờn trong buổi hoàng hôn chập choạng những hàng thốt nốt xiêu vẹo, ngã nghiêng. Nhớ tiếng súng AK rộ lên rồi đột ngột tắt trong một không khí quánh đặc của sự phản bội hèn nhát.

Nó đẩy cửa bước vào. Nó đã nhìn thấy tôi khóc. Mặc kệ. Những giọt nước mắt vẫn rơi ào ạt trên gò má tôi. Tôi biết mình khóc thật. Tôi không diễn.

Nó nói, giọng lạnh băng:- Ông nín đi!

Vì sao em không cho tôi khóc? Em đã làm khổ tôi quá nhiều!

Giọng nó càng lạnh:

Địa ngục không có nước mắt!

Sài gòn 17. 4. 2008

* Một loại thuốc lá của Thái Lan